

Kedves Testvérek!

Különös és megrendítő aktualitása van az idén ennek a húsvéti evangéliumnak, bár több mint kétezer évvel ezelőtti eseményt ír le!

Azon a hajnalon két asszony, a magdalai és a másik Mária elindulnak a sírhoz. Ők azok, akik pénteken végig kitartottak a keresztnél. Látták, hogy Jézus meghal, és most el akarnak búcsúzni tőle. Elgyászolni őt, imádkozni érte, felidézni ez emlékeket. Azt akarták tenni, amit mindannyian teszünk, ha elveszítjük azt, akit szeretünk – elgyászolni. Ám az elgyászolás ezúttal elmarad...

Vajon hány és hány feleség, férj, gyermek, testvér, barát gyászolása maradt el az elmúlt húsvét óta?

Tíz és százezreké? Hányan lehetnek, akik nem vehettek búcsút a kórházak és szociális otthonok néma karanténba zárt kapui előtt szeretteiktől?

Akik plexilapok, védőruhák, maszkok és kesztyűk rétegein át talán még egy utolsó kézszorítást küldhettek annak, aki egykor fontos volt.

Hányan lehetnek, akik szakápolókba, nővérekbe helyezték riadt bizalmukat, amikor megkérdezték: ugye nem szenvedett sokat?

Milyen választ kaphatunk ma?

Üzen nekünk valamit az idei húsvét, hogy megszűnjön a félelmünk?

Amikor a két asszony futva odaért Jézus sírjához, a sír száját lezáró követ elhengerítve találták és egy angyal ült az elhengerített sírkövön.

A félelem eddig növekedett bennük, de most átadja helyét az örömelek.

Hiszen a sír üres: az élet tényleg erősebb a halálnál.

Ami az asszonyok előtt lejátszódik, az a világ rendjének olyan átalakulása, amiről eddig nem is álmodtak: megtört a halál uralma!

Eddig a halál uralkodott a világon, amit oly sokszor megtapasztaltak már.

A halál uralkodott még akkor is, még ott a kereszt tövében is.

Mert még őt is, még Jézust is legyőzte: karanténba zárta, az élet legmagányosabb mélységébe taszította.

Ám Isten nem hagyja, hogy az utolsó szó az erőszak, az igazságtalanság, a karantén, a magányos halál szava legyen.

Azon a hajnalon fordulatot vett az asszonyok élete, minden jóra fordult!

És ennek a fordulatnak is van aktualitása, éppen ma!

Vajon hány embertársunk van, akinek az élete olyan fordulatot vett, amelyet nem tud már befolyásolni? Aki elszakadt a munkatársaitól, a megélhetésétől, az iskolájától, a tanáraitól, a szeretteitől. Vajon hány barátunk érzi úgy, hogy napjait a félelem uralta el?

Hogy teljesen magára maradt! És már reménye sincs a jobbra.

Olyan ez az állapot, mint az asszonyoké, amikor ott álltak a kereszt közelében és látták Jézust meghalni.

Létezik egy ilyen helyzetben vigasz? Meg lehet győzni ilyenkor önmagunkat, társainkat arról, hogy igenis a béke, a remény és az igazság írja minden történet utolsó mondatát?
Kétezer év távlatából lehet meggyőző ereje két asszony evangéliumi bizonyosságának?
Hogyan, mi módon emeljük meg a reménytelenek, a kételkedők lelkét?
Mit mondunk nekik húsvét napján? És az összes többi napon?

Mi is történt akkor?

Az angyal odalép a két asszonyhoz húsvét hajnalán, olvas a szívük mélyén, látja ijedtségüket: hiszen nem tudják, mi történik. Amikor már a halál sem biztos, akkor teljesen összezavarodnak. Ki képes ezt átlátni?

És ekkor az angyal elmondja nekik húsvét magával ragadó üzenetét: „*Ne féljete! Tudom, hogy a megfeszített Jézust keressétek, de ő nincs itt, feltámadt, amint megígérte!*”
És a két asszony, a magdalai és a másik Mária „remegve, de nagy örömmel futottak”, hogy megvigyék a hírt a többieknek, hogy ők is örülhessenek. És az úton találkoznak a feltámadt Jézussal, aki ugyanazt mondja nekik, mint az angyalok: Ne féljete!
Így aztán megerősödve, és abban a tudatban, hogy Jézus velük tart, haladnak tovább és terjesztik Húsvét örömét. Így válnak ezek az asszonyok az egyház előképeivé. Mert ez az örömhír az Egyház lényege.

Testvérek!

Az idei Húsvét arra bátorít minket, hogy mi magunk váljunk angyallá társaink számára! Álljunk melléjük, ha látjuk ijedtségüket és olvassunk a szívük mélyén!

Mert bizony, hány embertársunk van, akit a járvány elválasztott Istentől? Aki a járvány pusztítását látva nem akar visszamenni Isten házába. Aki körülményei miatt nem tud hozzájutni a napi Kenyérhez. Aki a megszokott egyházi rutinjaink miatt most nem hallja az élet igéjét. Aki egyházas rugalmatlanságunk, nosztalgiánk, irgalmatlanságunk vagy embertelenségünk áldozata.

Váljunk angyallá társaink számára!

Maradunk hűek Krisztus teremtő és veszélyes emlékezetéhez!

Maradjunk hűek ahhoz a vele való egykori találkozásunkhoz, amely a mi szívünket is lánggra lobbantotta, amely minket is megszólított és magával ragadott!

Váljunk angyallá társaink számára!

Hiszen, mi mint egyház, nem Jézus sírját akarjuk gondozni nemzedékről nemzedékre, mert a sírok élettelenek.

Mi, az egyház, nem Jézus emlékét akarjuk hűen őrizni és cipelni magunkkal a hétköznapiakban, mert az emlékek halványodnak, esetlegessé és nosztalgikussá válnak. Nem akarjuk Jézust előírások, és hagyományok béklyóiba préselni, hiszen ő épp azért jött, hogy az élettelenné vált törvényt és az embert leigázó, gúzsba kötő hagyományt eltörölje. De akkor mit akarunk? Úton lenni, és úton maradni a feltámadt Krisztussal.

Azaz angyallá válni társaink számára!

Ferenc pápa is erre buzdít minket: lépünk ki a világba, olvassuk az idők jeleit, és faggassuk a Krisztust, hogy megtaláljuk a szavakat egy örömtelibb, merészebb evangelizációhoz, igaz tanúságtételhez a feltámadásról!

Képesek vagyunk mi erre?

Van annak realitása, hogy a birtoklás és a hatalomvágy utáni esztelen hajszát megállítjuk a világban?

Képesek vagyunk az öldöklésnek, a kizsákmányolásnak, és az elferdített tanok köntösébe bújtatott önzésnek, az érzéketlenségnek és kegyetlenkedésnek megálljt parancsolni, hogy megszülethessen az áldott béke?

Vajon a gonosz hatalmak és az emberi felelőtlenség nem rendeztek már vissza mindent?

Lehet, hogy elzárták a sírt, visszahengerítve a követ? Nem ott tartunk ma újra, ahol a világ tartott Jézus feltámadása előtt? Nem kellene inkább mégis félni?

Igen – sajnos ez a mai világ valósága!

Am mindezzel dacolva, épp ezek között a körülmények között hangzik fel Húsvét üzenete:

Ne féljeteK, én veleteK vagyok!

És ez a tapasztalat – veled vagyok – mindennél többet ér, mindent átível.

A föld remeghet, a kő inoghat, akkor is világosság támad, mert a feltámadt Úr velünk van.

A halálnak nem lesz végső szava, az erőszak nem győzhet az igazság fölött, mert a Feltámadt

Krisztus velünk van. Ember embert nem alázhat meg, embert járvány és betegség nem

nyomoríthat meg úgy, hogy a feltámadott Úr ne állna mellette, és ne gyógyítaná be sebeit –

a feltámadt Úr velünk van.

Kedves Testvérek!

Ha mi, az idei Húsvét lendületében, elhatározzuk, hogy mi magunk válunk angyallá társaink számára!

Ha melléjük állunk, amikor látjuk ijedtségüket és olvassunk a szívük mélyén,

akkor Jézus is mellék áll!

Isten velünk, általunk, számunkra új eget és új földet teremt, helyreállítja a rendet.

Mert Krisztus feltámadt. Ne féljeteK! – húsvét szent liturgiája ezt üzeni nekünk,

akár online éljük át, akár jelen tudunk lenni a templomunkban.

A húsvéti evangéliumban a félelem átadja helyét az örömnék. Most felénk is kiáltja az angyal:

Ne féljeteK! Krisztus feltámadt, és ő velünk van, velünk lesz ezután is!

Mellénk áll, és arra buzdít, hogy adjuk tovább azt, amit megtapasztaltunk,

és mi is álljunk mások mellé!

Ez a bátorítás és megerősítés, / ez az adomány, / ez a küldetés: EZ MAGA A HÚSVÉT!

Ámen!